

EYLÜL 2
2025
SAYI:23

DÜŞ

EDEBİYAT,
FİKİR VE SANAT
DERGİSİ

Bu Senin Düş'ün

İÇİNDEKİLER

04

BELİRSİZLİĞİN SARNICI

05

GRI TEBESSÜM

06

KIRGIN DÜŞLERİMİN HATIRASI

07-08

HİÇ YAŞANMAMIŞ HAYATLAR

09

KAFAMDAKİ CEVİZLER VE ÖMÜR

10

SERAP

11-12

AŞK, SEVGİ VE SEVDA

13

KIRGINIM

14

ZAMAN NEYDİ?

15-16-17

YAĞMUR KOKUSU ALIYORUM

18

DERİNLİK

19

HAYAL

20

KIRGIN BİR UZAKLIK

21

...

22

GÖKTEN KUŞAK

EDİTÖR

SAMET MUTLU

GÖRSEL TASARIM

BENGÜ NAZ TÜRKMEN

YAZARLARIMIZ

ERÇAĞ AKARCA

MERYEM GÜNGÖR

DOĞRUKARTAL

NİLGÜN NURGÜL ÇETİN

N.BAHAR TAŞTAN

SAİME FINDIKÇI

SUDE AKIN

ZEYNEP KÜBRA BOZKURT

MERVE HAMAL

AYŞE RÜMEYSA AYDIN

BEDRİYE AKASYA

CANSEL CAVIŞ

BÜŞRA AYÜLKÜ

ŞEBNEM İREM

ZEHRA NUR SARIYILDIZ

AÇELYA NUR OĞUZ

BELİRSİZLİĞİN SARNICI

İklimlerden iklimlere yayılan sessiz bir korku,
Şehirlerden geçip gecelerin gergesinde
yıkanan bir uyku,
Titreyen düşlerin gölgesinde yol alan
kimsesiz bir sorgu,
İnsanlığın kırılan sesinde yaşamaya çalışan
ürkek bedenler,
İnsanlığın soğuk nefesinden yansıyan
solgun kederler,
Sessizliğin oyulduğu bir ânın gölgesinde
fısıldaşan zıtlıklar,
Yalnızlığın bir kan gibi aktığı damarlarda
çırpınan sesler,
Köşe başlarında ıssızlaşma ritüelleri,
evlerdeki hınzır gülüşmeler,

Gönüllerden gönüllere karışan acemi bir
portre,
Yalnızlığın aynasında kaç kere çarmıha
gerildin bilinmez,
Yalnızlıksızlığın aksinde kaç kere döndü
umudun yakarışa bilinmez,
Çarmıha ne kadar gerilirsən geril,
dönemezsin benliğinin özüne,
Kaldırımların kuytusunda günlerce
dolaşırsın beyhude,
Yalnızlıksızlığın koridorunda kimsesizliğin
kimselere erişmez,
Belirsizliğin sarnıcı görünür gittikçe
silikleşen gölgenin içinde...

Erçağ Akarca

GRI TEBESSÜM

Gecenin koynunda saklı kalan bir cümleyim ben
Kelimeler yorgun,
Ben, en sessiz yerimden vurgun.

Kırık saatler gibi geç kalmışım hayata
Sanki bir veda saklı gözlerimin ucunda
Gecenin en koyusunda bir veda...

Yarım kalmış bir şiirin gölgesindeyim
Çıkmaz bir sokakta, duvarlara
resmedilen hayalin dününde
Ay gibi gülümsüyor bana hayat
Gri bir tebessümle, içimde kalan
çocukla.

Bir boşluğun içinde çırpınan yankıyı
Kendime bile anlatamadığım işte o
anıym.
Zaman, usulca silerken izlerimi,
Seninle başlamış her şeyin sonuyum
belki.

Sokak lambaları gibi titriyor içim,
Sıcak değil... Ne zaman yanacağını
biliyor kalbim.
Ne geçmiş tam yanımda,
Ne gelecek uzanıyor kollarıma.

Ben kendi içime gömülen
bir rüyayı artık
Uyanmaya çalıştıkça daha
da kaybolan.
Bir fısıltı gibi kırılıyorum
karanlıkta,
Ne duyan var, ne de
hatırlayan.
Ve ben, gecenin en
koyusunda saklı bir
dünyayı hâlâ...

**MERYEM
GÜNGÖR
DOĞRUKARTAL**

KIRGIN DÜŞLERİMİN HATIRASI

Aksak bir tabure gibi sallanıyor
düşlerim.

Hiç olmayacak,

Hiç bitmeyecek sanırken;

Şimdi seninle sırlı bir alemin içinde,

Unutulmuş iki masal kahramanı gibi
yürüyoruz

Kafdağının ardına.

Kara kalemle karalanmış bir günlükte;

Maziden siyah beyaz bir fotoğrafta.

Hüzzam bir bestede

Kırık düşlerin hatırası gibi kaldı

Çok eski bir masalda.

Oysa boynuma madalyon gibi
takmıştım sevdanı.

İdamlık değildi sevdam, Ömürlüktü .

Bana can verirken,

Meğer sen de hiçlik makamındaymış.

Kalın bir kitabın arasında unutilan

En ağır, en eksik, bir cümle gibi,

Tüm İmla kurallarına inat ,

Sadece yüreğimde kara bir noktasın.

Kırgın düşlerimin hatırasıydın.

O sis perdesi aralanır mı
yüreğimde ?

Güneş vurur mu yeniden
yüreğime?

Şafak söker mi bilmiyorum...

Bunu yapacak ancak sensin .

Benden artık çok şey bekleme.

Düşlerimde bile seni affederken

Yüreğimde masumca saklarken

Bana vereceğin bir umut kırıntısı.

O kilidi kırar,

Tüm geçmişi olmamış sayarım.

Hadi ver kararını.

Ömrümün baharı,

Son cemrem,

Yaz meltemim,

Gönlüme düşen yakamozum,

Hazan rüzgarım olmaya

var mısın ?

Yoksa yine kırgın düşlerimde kalan
bir hatıra mısın ?

Saime Fındıkçı

Hiç Yaşanmamış Hayatlar

Her gün geçtiğim o sokaktaydım ama sanki bugün bir şey farklıydı. Tanıdık gelen yüzler vardı; ama yemin edebilirim, onları daha önce hiç görmemiştim. Gözüm, köşede duran küçük bir dükkâna takıldı. Orada hep var mıydı, yoksa sadece ben mi bu defa vardım? Kapısında ne bir tabela ne de başka bir işaret vardı. Camları buğuluydu; içerden sızan sarımsı loş ışık, sokağın griliğine can vermeye çalışıyordu sanki.

Bir şey beni içeri çağırıyordu. Kapıyı hafifçe ittim ve girdim. İlk dikkatimi çeken, duvarda asılı duran durmuş bir sarkaçlı saat oldu. Eskiydi, ahşaptı; sanki zamanı bile unutmuştu. Camın kenarına, neredeyse silinmiş bir cümle kazınmıştı:

“Bazı anılar yaşanmaz, sadece sen hatırlarsın.”

Tam o anda arkadan bir çıtırtı geldi. Ardından ağır adım sesleri. Derken yaşlı bir kadın görüldü. Gözleri yorgundu, kamburu biraz çıkmıştı; sanki omuzlarında zamanı taşımaktan yorulmuştu.

— Hoş geldin, dedi, yumuşak ve tanıdık bir sesle.

— Burası, zamanın durduğu yer. Sen de bir şeylerden kaçırıyorsun, değil mi?

Cevap vermedim. Kadına uzun uzun baktım. Tanıyordum sanki, ama nereden? Bir yerden değil de bir zamandan gibi... Otuz yıl sonra aynaya baksam, yansımam o olurdu.

Kadın eliyle beni çağırdı ve dükkânın arka tarafına yöneldi. Peşinden gittim. İçeri girdikçe mekân genişliyordu. Tavan yükseliyor, raflar sonsuza uzanıyor gibiydi. Gerçek miydi, rüya mıydı bilmiyordum. Ama hissettiğim kadar gerçekteydim.

Raflarda yan yana dizilmiş onlarca kutu vardı. Kadın, işaret parmağıyla birini gösterdi:

— Yaşanmamış aşk.

Sonra başka bir kutuyu:

— Hiç gidilmeyen bir şehir.

Bir başkasını:

— Yarım kalan bir ilişki.

Her kutu bir şey söylüyor gibiydi. Kulağımda uğultular başladı, gözüm aynaya takıldı; buğulanmıştı. Kendimi göremiyordum.

— Bunlar ne? diye sordum.

Kadın yumuşak sesiyle yanıtladı:

— Yarım kalanlar... Seçilmeyen ihtimaller. Herkesin unuttuğu bir versiyonu vardır. Unuttuklarını hatırlamak istemez misin?

Parmak uçlarımla kutulara dokunarak yürümeye başladım. Bir şey hissetmeyi bekliyordum. Belki bir sızı. Belki bir cevap.

Bir kutu diğerlerinden daha açık renkteydi. Kadına döndüm:

— Bu neden böyle?

— O kutuda ölüm var, dedi.

Saniyelik bir tedirginlikle ellerimi geri çektim. İçim ürperdi. Gitmek istesem de bacaklarım bana ait değildi artık.

Yanındaki kutuyu aldım.

— Açabilir miyim?

Kadın başını salladı.

— Bu kutuların hepsi sensin. İstersen hepsini açabilirsin.

Kutunun üzerinde "pembe oyuncak ayı" yazıyordu. Kapağını araladım. İçinde sadece bir kâğıt vardı. El yazımla yazılmış bir cümle: "Sevgili Günlük." Hatırladım. Çocukken Türkçe öğretmenimiz günlük tutma ödevi vermişti. Annemle birlikte gidip ilk günlüğümü almıştık. Bu sayfayı, o günü, annemi... hepsini unutmuştum. Gözümden bir damla yaş süzüldü. Silip kutuyu yerine koydum.

Sonra başka bir kutuya uzandım. Üzerinde "Sahip olunmamış bir hayat" yazıyordu. İçinden bir kar küresi çıktı. İçindeki minyatürleri görmek için yaklaştırdım: New York. Hep olmak istediğim yer... Koydum yerine.

Bir başkasını aldım: "Atılmayan mesaj." İçinde, üniversitedeyken deliler gibi âşık olduğum kişiye yazdığım, ama göndermediğim bir mesaj vardı. Mırıldandım:

— Bunu unutmuştum...

Kadın elini koluma koydu, sıvazladı.

— İnsan bazen kendini korumak için unuttur, dedi.

Gittikçe daha da hafifliyordum. Ya da ağırlaşıyordum.

Sonra en sonda duran kutuya yöneldim. Rafların bittiği noktaya çömeldim. Kutunun üstünde parlak harflerle tek bir kelime yazıyordu: "Sen."

Kapağını araladım. Gözüm kamaştı. Işığın kaynağını anladım: İçinde eski, işlemeli bir ayna vardı. Elime aldım. Bu kez yansımam görünüyordu. Gözlerime baktım. Daha derine baktım. Ve daha derine. Kaçtıklarımı, sakladıklarımı, öfkemi, sessizliğimi gördüm. Ciğerlerim yetmedi. Ne kadar nefes aldıysam, hiçbiri yetmedi.

Aynadan kendimi alamıyordum. Etraf kararıyordu. Süzülüyordum. Hiçliğin içinde.

Son bir ses duyuldu. Yaşlı kadının sesi:

— Biz aynı günü defalarca yaşıyoruz. Ama farklı hatırlıyoruz.

Dizlerim sert bir zemine çarptı. Nefesim kesilmişti, ellerim titriyordu. Yakınımdan bir ses geldi:

— İyi misiniz?

Tanıdık bir sestti. Döndüm.

Yaşlı bir kadındı. Yorgun gözlerle bana baktı. Kamburu çıkıktı, sanki zamanın kendisiydi yine.

— İyiyim, sağ olun, dedim, ayağa kalkarken.

Kadın bana, beni tanıyormuş gibi baktı. Hafifçe gülümsedi ve uzaklaştı. Ben de yoluma devam ettim. İşe geç kalamazdım. Yine azar işitemezdim.

Ellerimi paltomun cebine attım. İçinde bir şey vardı. Çıkardım: İşlemeli bir ayna.

Bir anlığına her şey, kutular, cümleler, sesler, o dükkân... içime çöktü. Aynaya baktım.

Yansımam vardı. Sadece ben.

Gerçekten bakan biri.

Korkmadan. Kaçmadan.

Aynayı usulca cebime koydum.

Ve yürümeye devam ettim.

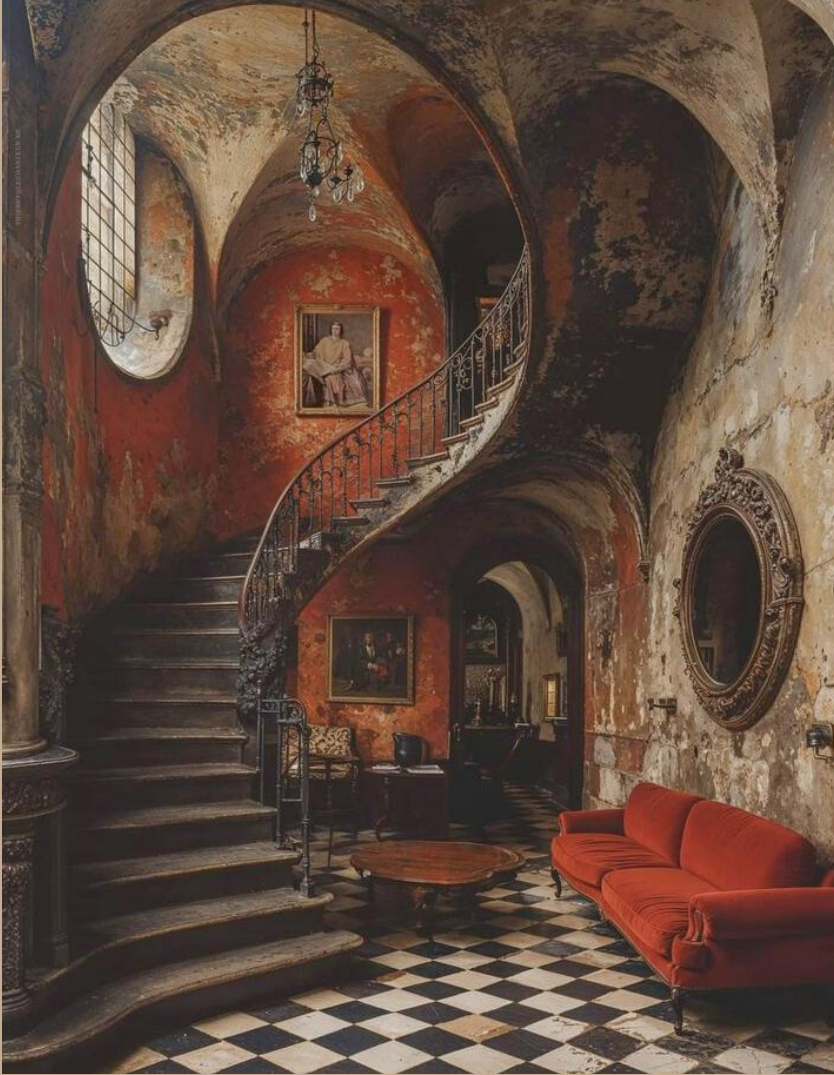

Nilgün Nurgül Çetin

Kafamdaki Cevizler ve Ömür

Heyhat vakit biz küçük insanlar için fazlasıyla hızlıydı. Kuş misali âdemoğlu gelebildiğince ayrılıyordu alemde. Doğduğumuzla otuzlu yaşlara basar acı kahvelerimizi içerdik. Seyrek olarak deniz kenarlarına çekilir kırklarımızı kutsardık. Hep bir beklememizden umut eksik olmazdı ya, ondan erkencecik erir giderdik. Sonra yine eski dostum tınlı toprak. Özleminden kollarına atlardık ki kavuşamayan binlerce gözyaşı döküverirdi. Geceleyin üşüyünce de kuru dallar sarardı kollarımı. Ben yahut toprak; hayat yahut ölüm.

Günlerimizi her daim masalarda geçirirdik. Aldığımız soluklar henüz ciğerlerimizi yakarken belki de ameliyat masasının birindeydik. Sonra yemek masalarına otururduk, günler geçtikçe serpilirdik. Okul sıralarını karalardık, dostlarla kahveler içtiğimiz masalar eksik olmazdı. En seçkiniyle bir masada imzalarımızı atardık, nikah masası derdik. İyice yaş alınca avukatımızla vasiyetimizi yazmaya yine bir masada toplanırdık. En kötülerimi bana hep masalarda söylediler çünkü insanlık yapmak böyleymiş.

O kadar başıboş düşüncelere dalmışlığım olmuştu ki zamanında, sincaplara benzerdim. Kafamın kuytu köşe her bir yerine sokuşturduğum düşüncelerim cevizler gibiydi. Henüz tazelerken etrafını boyadığı gibi cevizin; endişelerim kafamda durdukça acıtır, kızılığına boyardı. Önceden acıttığınca kanardı yaralarım. Sonra ormandaki sincaplar gibi köşelerin ardında o cevizleri unutturdum. Eski dostum toprakla buluşurdu ceviz yahut toprak hep cevize değirdi. Köklenir, dallanır, budaklanırdı. Olurdu da kubbeme sığmazdı ceviz ağaçlarım. Üstelik öyle dualar eder bereketle ıslatırdım ki topraklarını, yeşil yapraklarını camımdan izlerdim. Mevsim döner de ağaçlarım yapraklarını dökerlerdi. İşte o zaman da derdim ki hiç gitmeyecek bu tilkiler kafamdan. Böylesine güçlü köklü ağaçları söküp götürmek beyinden ne güç isterdi bense mürekkebimi yerlere damlatırdım, hatta bazenleri kalemimi bile elimden kazara düşürürdüm. Yine de bir sabah uyandığında eksilirdi ceviz ağaçlarım. Olsun. Küçüklüğümden beridir hep evlerimin önünde ceviz ağaçları olurdu lakin onlara kalk da git demezdim.

Ben oldum olası hep bir orman oluyordum. Hep ağaçlarımla başa çıktım, yetmedi dallarına salıncaklar kurardım. Damla damla denizler taşıdım, geçtiğim köşeyi yeşerttim. Ne rüzgarlara göğüs gerdim ki dimdik dikilmekteydim. Vah ki ne vah, şimdilerde ise bir melteme kapılıp gitmekteyim. Yapraklarım dal budaklarıma o denli ağır ki her geçen gün bükülmekteyim. Yer kabuğuna öylesi çekiliyorum ki saçlarım kuru yapraklarımı süpürdü süpürecek.

Varsın saçlarım yerlerden sürünsün, yollarıma bir turuncu elbise daha giydiririm. Son bir kez daha alır götürür güz güzelliğimi, o vakit kuru kıtır dallarıma rağmen ufuğa kesişir dimdik gövdem. Güneşin değdiği en yüksek dalımı da bu yolda hibem ederim. Varsın kocamış fırtınalar essin, varsın güneş de alev alev köklerimi toprağıma kurutsun. İncecik çubuk kalana değin buradan bir ağaç geçmiş desinler.

N. Bahar Taştan

SERAP

Loş dolunayın ışığı
Saat gecenin üçü;
Kötü emeller peşinde ay ışığı
Mutluluğunu bozmak gibi.

Yüzünde mehtabı yansıyor
Yalandan ışığı çehrende gerçeğe bürünüyor.
Yalan mısın sen de altında parladığın ay gibi?
Öpsem bir seraba mı bürünür o dudakların,
Alır götürür mü beni ferdâniyet zemherisinden?
Zira çöl sıcakları değil bana bu serabı gösteren;
Kalbimdeki ferdâniyetin getirdiği zemheri.
Kurak yüreğim, akan bir damla kan yok
Senin dudakların olmadan

Sude AKIN

Aşk, Sevgi ve Sevdâ

Aşk, sevgi, sevdâ. Aynı anlama gelen kelimeler ama farklı hisler. Tanımlarını okuyunca anlaması basit ama derininde bir yerler sızlattıklarında karmaşık duygular. Aşk ani bir duygu. İlk gördüğün anda da olabilir, her zaman etrafında olan birini o anda farklı görmenle de. Ne kadar zaman alsada bir anlık işte. Yoğun, insanı aptala çeviren, algılarını bozan, hormonlarını değiştiren bir duygu. İnsan kriterlerine sahip olana aşık olduğunu düşünür. Ama işin aslında bir bedene sahip olmadığı ruhu ya da bir ruha sahip olmadığı bedeni yamalayıp ona aşık olur.

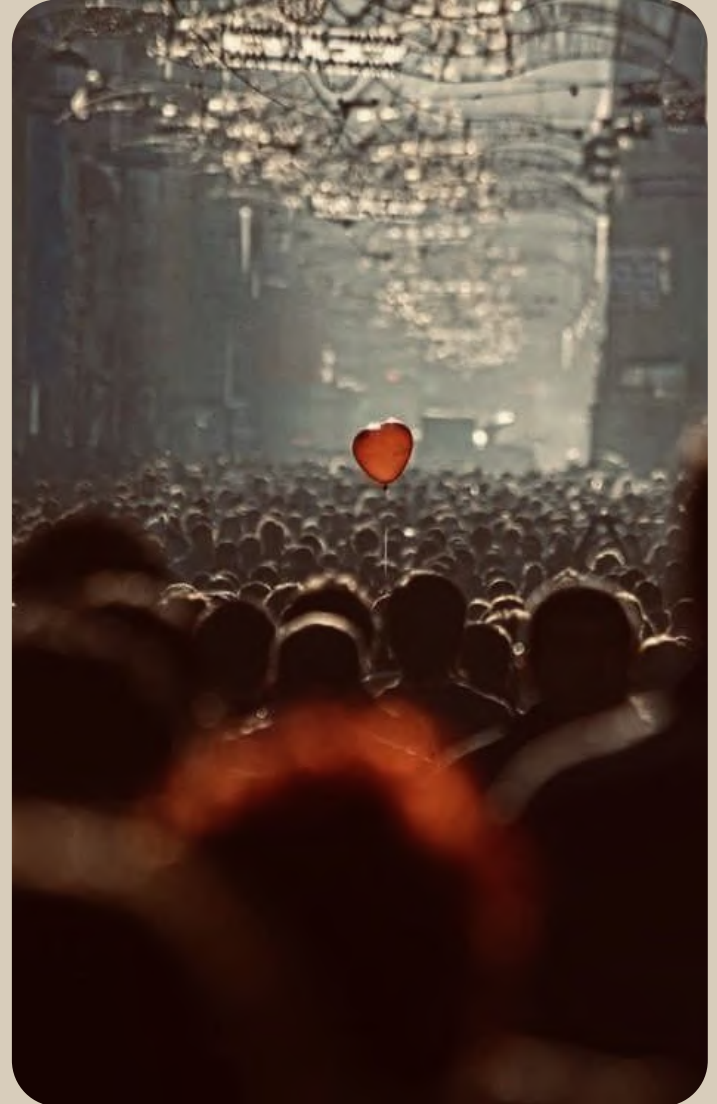
Gözünü kör, aklını beş karış havada bırakır insanın.

Tutku olarak tanımlanabilir. Elde edene kadar büyük bir tutkuyla arzulanan, elde ettikten sonra hevesini kaçırır bir durum. Sonları aynı olmasa da bütün aşklar aynı hikayeyle başlar. Bazen tek bazen iki kişi arasında, bütün evreni dışarıda bırakan bir elektrik akımı oluşur. Şiddetli ama aynı zamanda zayıf ve zedelenebilir bir akım, duygu.

Sevmek bir anda olmaz. Vefa ve çıkar ilişkisine dayanan uzun bir yoldur. Emin olun çoğumuzun anne babası birbirlerine duydukları büyük aşktan evlenip bunu aşk sayesinde senelerce sürdürmemişlerdir. Ama onca yılın karşılıklı vefası aralarında küçükte olsa bir sevgi bağı oluşturur.

Vefa çıkardan oluşur aslında. Sana iyi gelen şeyleri sürekli yapan birine borçlu hissedersin. Bu his vefayı doğurur. Birine vefa duymak seni kendine karşı iyi hissettirir, borcunu ödemiş gibi hissedersin. Yani çıkarın olmadan, kendini düşünmeden vefa bile duymazsın kimseye.

Sevgi sadece insana duyulmaz. Bir kalemi, ağacı, kediyi, oyuncağı, uğraşı veya anneni sevebilirsin. Ama onlara duyduğun sevgi hep bir şeyer karşılığındadır. Kalemin kağıt üzerindeki dokusu güzelse seversin, ağaç sana meyve verirse, kedi yalnızlığını azda olsa dindirirse, oyuncak seni çocukluğuna götürürse, uğraşın seni sen gibi hissettirirse ve annen her "anne" deyişinde yanı başında biterse yani her cümleinin sonuna bir koşul kipi eklenirse tabi ki seversin. Karşılığını aldıktan sonra sevgi verirsin. Belki bu yüzden sevgi her zaman karşılıklı değildir.

Dostoyevski'nin de dediği gibi "Kimse seni sen olduğun için sevmeyecek; herkes seni, seni sevmenin onlara ne kadar yakışacağını dūřündüđü için, yani kendileri için sevecek ve bu da demek oluyor ki insan böyle yaparak yine kendini sevecek. Sen hiç sevilmemiş olacaksın. hikayenin sonunda."

Ama sevda öyle mi? Türkçe'yi bu yüzden seviyorum işte. Elalem sadece "love" kelimesiyle yetinirken sevgi ve aşkı ayırmış üstüne birde sevdayı eklemişiz. Sevda ne aşk gibidir ne de sevgi gibi. Ne gözü kördür ne de bir karşılık bekler. Gördürür karşıdaki kişinin eksikliklerini, kötü ve irkinliklerini. Bunlara rağmen değil bunlar için seversin. Çünkü onun kötüsünün bile sana iyi geldiğini bilirsin.

Aşık olursun, sevdaya düşersin mesela hem de hiç çıkmamak üzere. Bu yüzden sevdaya renklerden kara uygun görülmüştür. Düşmenin acısından değil de ömrünü çıkmaya çabalayarak geçirmenin acısından olsa gerek. Hastalık gibi yakarı bırakmaz. Aşk yakar, sevda kavurur. Küllerin kalınca geriye hâla sevda yolunda yürümeye devam edersin. Sevda bir kez başa gelir. Geldiđinde anlamasanda gitmeyişinde anlarsın başının dertte olduğunu. Ömrünü özlemle, acıyla yani kara sevdıyla geçireceğini ve buna bile şükredersin. Çünkü değer. Her acı, her sefalet küçük bir sevda kırıntısına değer. Bilirsin.

Neyse, sonuçta dedikleri gibi sevgi sadece bir kız adı. Aşksa hormonal bir değerim. Sevdaysa eskiden var olan bir duyguydu.

Zeynep Kübra Bozkurt

KIRGINIM

Kırgınım

Sözlerinle ördüğün hayallere

Bir anlık sıcaklığıyla

Ve buz tutan gerçeğine

Kırgınım

O akşamların karanlığına

Sana uzanan ellerimin boş dönmesine

Ve içimde büyüyen bu sessiz özleme

Kırgınım

Sözlerinle ördüğün o sahte masallara

Bir sokak lambasının titrek ışığına

Ve sana yazdığım şiirlerin yarım kalan

satırlarına...

MERVE HAMAL

ZAMAN NEYDİ?

Zaman" kelimesi, Türk Dil Kurumu'na göre "bir olayın, bir sürecin içinde geçtiği, geçeceği veya geçmiş olduğu süre" anlamına gelir diye tanımlanmış.

Bu zaman kavramı herkes için aynı süreyi mi ifade eder?

Kimileri için çok hızlı, kimileri için ise çok yavaş akıyorsa bir gün herkes için yine de 24 saat midir mesela?

Yaşadığımız durumlar mı zamanın akışını belirler, yoksa biz akışa göre mi yaşarız?

Anlaşılması zor bir konu değil mi?

Zamanın bir türlü geçmediği bir zamanda kapıldım ben de bu düşüncelere. Oysa birkaç gün öncesine kadar benim için zaman çok hızlı akıyordu. Bu, hiç de alışık olmadığım bir zaman türüydü. Kaplumbağa hızı desem, o bile değil; bir türlü ilerlemek bilmiyordu. Saatin tik tak tik tak sesi duyuluyordu, evet, bir ilerleyiş vardı ama hiçbir şey değişmiyordu.

Neydi bu zaman? Akıp gitmesi gerçekten bu kadar önemli miydi? Alacağımız nefes sayısı bile sayılıyken zamanın ilerleyip ilerlememesi beni neden bu kadar ilgilendiriyordu, bilemiyorum.

Bir hastane odası düşünün, yalnız yapayalnızsınız... Sonra zamanın ilerlemesini bekleyin. İlerlese bile hayatınızda yeni bir değişiklik olmayacağını da farkında olduğunuzu hayal edin. Hâlâ her zamanki akışında mıdır zaman? Saatin tik tak seslerini duyuyorum, akıp gittiğini anlıyorum ama hiçbir şeyin değişmediğini de biliyorum. Yine de beklemek, ilerlemesini istemek bir umut ışığı gibi. Belki de dünün yükünden bir gün daha uzaklaşmak rahatlatıcakmış gibi bir his.

Ya da sevdiğiniz birinden haber beklerken telefonu elinizde tutarak oturduğunuzu düşünün; ekrana bakıyorsunuz ama hiçbir bildirim gelmiyor. İşte zamanın yine kavramsal hali kayboluyor.

Zamanın geçmesini istemek belki de tutunacak bir daldır, bilemiyorum.

Bir de zamanın hiç bitmesini istemediğimiz ya da nasıl geçtiğini bile anlamadığımız o anlar var...

Günlük hayatın rutininde zaten nasıl geçiyor anlamıyoruz bunu kabul ediyorum, ama geçmesini istemediğiniz zamanlar tıpkı geçmesini istediğiniz zamanlardaki gibi derin bir anlam taşıyor bence.

Diğer günlerden farklı olarak bir mutluluk yaşıyorsak eğer o zaman hiç bitmesin isteriz. Çünkü diğer zamanlara göre, zaman biraz hızlı ilerliyor gibidir. Keşke durdurulabilir bir şey olsa da durdurabilsek. O kadar yani...

Şimdi, bu iki duyguyu yaşayan iki farklı insanı hayal edelim. Biri zaman aksın diye beklerken diğeri dursun diye bekliyor. Ama zaman ikisi için de aynı hızla akıyor. Herkes için yine bir gün 24 saat...

Ve işte tam da burada anlıyorum ki zaman, biz onu nasıl hissetmek istiyorsak öyle şekilleniyor. Bazen durmasını dilerken akıp gidiyor, bazen de hızlanmasını beklerken ağırlaşıyor.

Oysa zaman ne duruyor ne hızlanıyor; sadece varlığını sürdürüyor.

Belki de zaman dediğimiz şey, sadece bir kelimedenden ibaret...

Şairin dediği gibi;

Ne içindeyim zamanın ne de büsbütün dışında,
Yekpare geniş bir anın parçalanmaz akışında...

Ayşe Rümeyisa Aydın

YAĞMUR KOKUSU ALIYORUM

Yağmur kokusu alıyorum
İnanmasa da aynamdaki cumartesi
Duyuyorum
Alay ediyör rüyalarımla kapının kara
eşiği
Oysa saçının öptüğümde düşen teli
hala orada
Ne kadar da taze
Güneş gibi parlıyor
İliklerinde dolunay kaynayan
mermerde
Ah o saç teli
Ne kahverengi ne beyaz
Ne kış terletir ne koklamaya
kıyabilir nergissiz yaz
İmızganmada bir meltem ki
Ruhumun buluttan jantlarında
Dökülmeden çalkalanan kızıl
buzları
Okşayarak yutmaz mıydı
Demiştım
Yağmur kokusu alıyorum
Boşanıyorum aynamdan
Ama bilmiyorum
Hangimizi görmesin diye
Zaten sen benden her kaçtığında
Daha çok benzedim sana
Ama hiçbir zaman bütünüyle
senden ibaret olamadım
Çünkü bana
Sonsuza dek bitiremeyeceğim
kadar uzun sevdirdin
Bu yüzden
Bir parça ben
Hep soyuldu kafatasımın
derisinden
Yine de sorabilir miyim

Hangimiz kaçmalı aynamdan
Hangimiz daha çok sen
Hangimiz daha az sen
Koşuyoruz sanarken zıt yönlere
Bir ebru olduk
Karışsa da tonlarımız
Asla akmadı renklerimiz
Değil yağmur en serseri sele kapılsak bile
Kesiştik aynı teknede

Güven bana
Yağmur kokusu alıyorum
Ayaksız adım sesleri
Taşlarıyla kansız bıçaklı olduğum
Doğduğum, seni öptüğüm ve öleceğim o
sokakta
Yürüyorum
Gözlerim kalbimde kilitli kaldı
İstesem de yönümü değiştiremiyorum
Anahtarı kayıp sanırdım terliklerimin
Meğerse hiç olmamış
Nasıl düşünemedim ki
Çıplaktır aç karnına görülen tüm kabuslar
Sadece bilemediğini yaşarmış insan
Doğmak gibi
Tek bildiğim her şeyin hiçbir şey olduğudur
Eğer sen isen beni bekleyen her şeyin
ardında
Yağmur kokusu alıyorum
4 gezegenin çekirdeğine birden sıkışsa dahi
saçımın etekleri
Boynunun virajında yankılanacak kalp
kapakçığımın tik takları
Yeter ki aynamdan kaç
O yakalamasın bizi

Ne soru sorsun ne dökülsün elmalarım
cebimden
Yorulsak da saklanırsak bulduğumuz ilk
kedinin arkasına
Geçmiş cehennemini ciğerinde
Mumyalaanmamış bir duman
Gözlerindeki gümüş ceylanlar asla
kararmaz başucumda
Yağmur kokusu alıyorum
İstifa etmiş takvim kuşlarının kanatları
arasında
Sıcak
Çok sıcak bir dua
Güneşe yakın mı bilinmez
Ama güneşten bile kesin
Sesin
Çok tatlı sesin
Cennetin kapısının altından dünyayı
süzen bir kuğurtudur
Gözlerin
Çok güzel gözlerin
Şekerden bile ballı
Baldan bile yanaşkan
Kahyası ölmüş keyfime
O yağmur yok mu o yağmur
Sülaleler dolusu kıvılcımdan bile daha
yakişkan
İşte o
Yağmur kokusu alıyorum
Ya in ya kon
Yelkovan kesigi dolu avuçlarıma

DERİNLİK

Neden en kuyruklar hep karanlık olur

Gerçek beyazdır bilinen ak

Sırlar gri

Derinler renksizdir

Hiç düşündünüz mü sahi

Her girdabın bir sonu var mıdır?

Yoksa girince çıkılmayan

Bir dehliz macerası....

Konuşmak sesli iken

Susmak sese ihtiyaç duymaz

Gözler konuşur çünkü

Yalanı beceremeyen

Dürüst bir çift göz

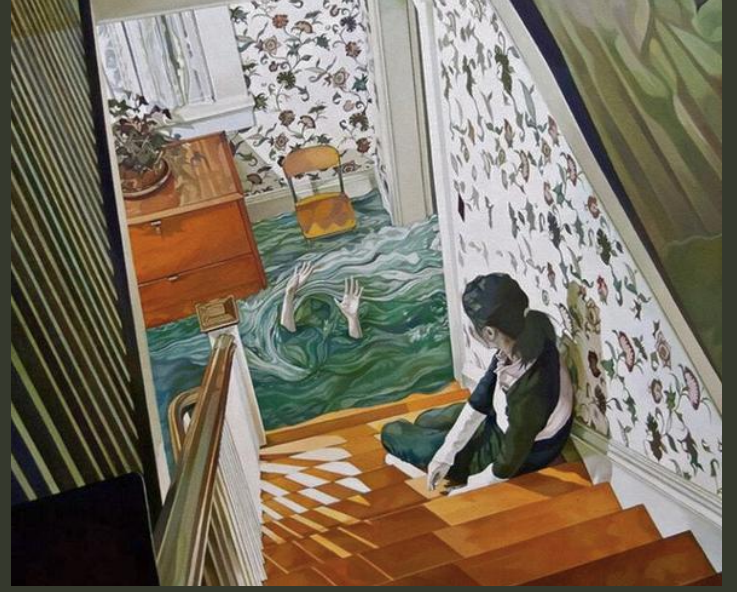
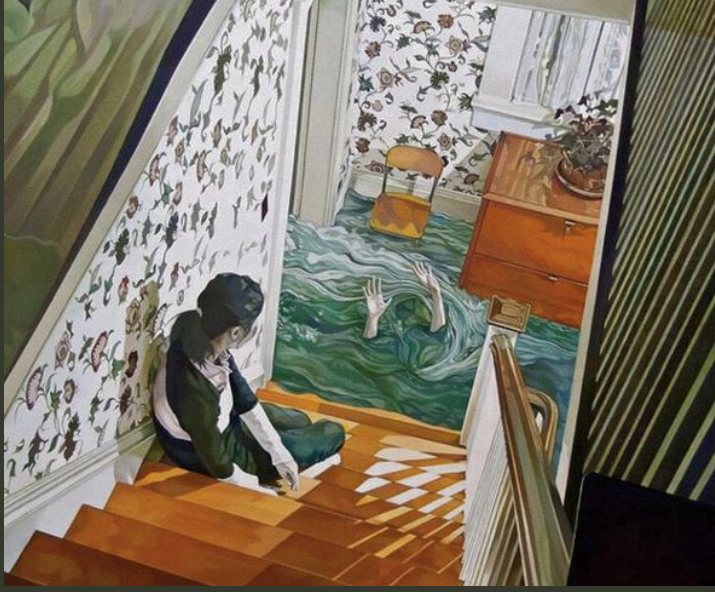
Vardır cümlede.

Cansel Caviş

HAYAL

İçimde sözcükler cümlelere
dönüştüremediğim,
Sahte gülücükler, ölümlere bükülmüş.
Her gece kovalıyor göremediğim bir düş.
Hep peşimde, avlıyor düşüp
dövüşemediğim,
Ezgiyle büyüleyip köz ederken yüreğimi.

İşte cazibeyle, tınıyla, başlıyor içe çöküş.
İşte bir acizlikle, fısıltıyla, kalmıyor hiçbir
yere dönüş.

Ve bana kalan yalnızca, uyurken kazıdığım
gümüş yaldızlı ümidim,
Penceremden gözlediğim yıldızlar,
uyanırken düşlediğim.

Pençesiyle sökerken tenimden tinimi,
Peçemden dökerken benden benliğimi.

Şebnem İrem

KIRGIN BİR UZAKLIK

Döve döve gittim kendimden
Bilakis soydum da kendimi
Beş metre bir çukur açsalar
Ancak bu kadar korkusuz
olabilirdim

Dua etmek için açtığım avuçlarıma,
Oluk oluk yalnızlık akmış.
Uyku sanırdım biçimsizliği
Çirkin suretler var gecenin
karanlığında.

Karalanmış yazgımı sürdürdüm
bulutlara

Paramparça oldun, kırıntı oldun
sen

Ama ağzımda büyüdün.

Acımayan, acıtmayan bir gülüşüm
kaldı geriye

Ey kırgınlık dolu yüreğim!

Senden de eser kalmadı geriye,
Dolu dolu harabeler dışında.

Büşra Ayülkü

A woman's profile is shown in a dark, moody setting. Her eyes are glowing with a bright, fiery orange light. Her hair is also glowing and appears to be made of or surrounded by fire, with some strands curling into a spiral. The background is a soft, golden sunset over a dark horizon. The overall atmosphere is mysterious and powerful.

**"Gözlerimde geçmişte kalan ateşi,
yarım bir hal ile geleceğime kor
bıraktım."**

ZEHRA NUR SARIYILDIZ

GÖKTEN KUŞAK

Gençliğim..

Aklın iflah olmaz çağında, bir nar çiçeği gibi ufalanmış.

Toprak kokusu..

Haddi hesabı yok gitmeklerin Bir haber gelsin diye akşamdan,

Taa ufku seyre dalmışta, ezelden açmış sanki ah'lara.

Bir dem, Gün kurusu gibi parça parça ufalanmış.

Bir ben,

Hesapsız, hudutsuz, gülmekler boğazda kalmış.

Kan revan diye bir türkü, sazdan alev almış.

Bir dem, donuk ve durağan, Sahipsiz hüznünü seyre dalmış.

Koşar, uçar, bağırır, yazar ve susar kalbim
Günlerim bir akrep ve yelkovanı hedef almış,
Akrebi yelkovana eriştiğinde sabaha çıkacakmış.

Gökyüzü sanki yok, gökyüzünün karnı hüzne tok.

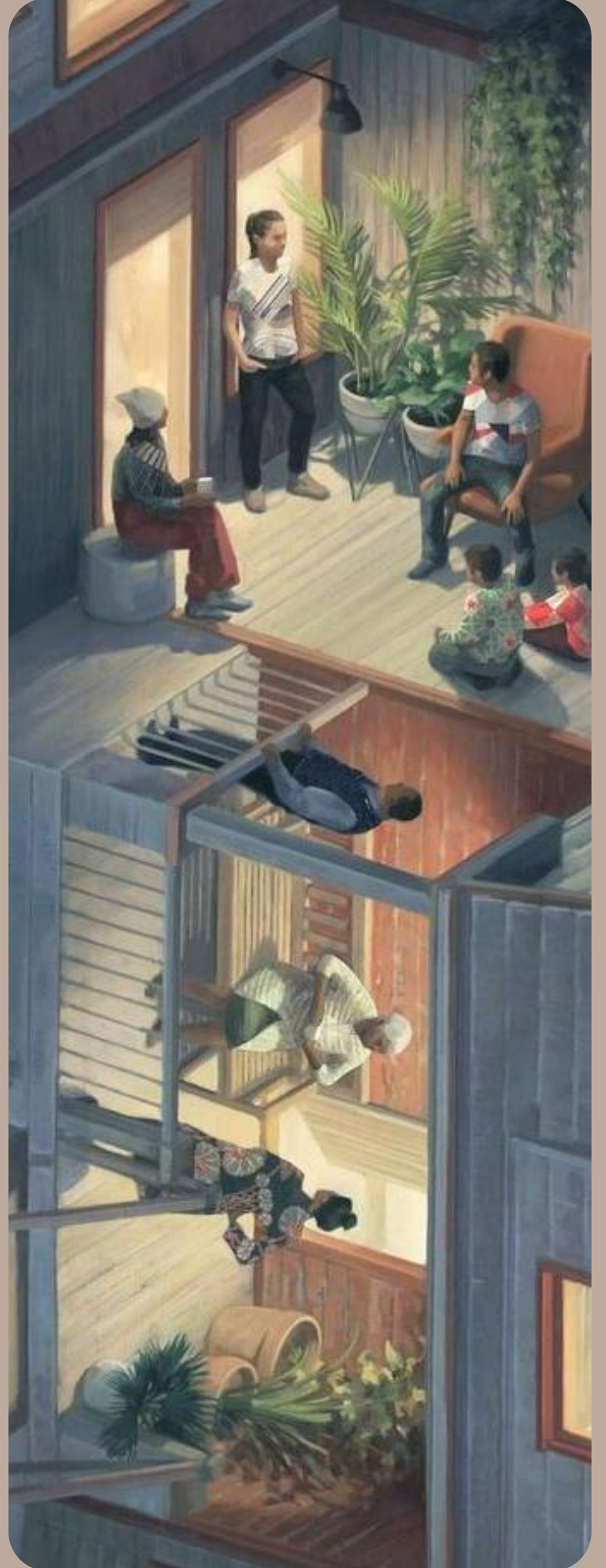
Ey küheylan, kaldır başını öyleyse göğe
İşitmedin mi mübarek sözü gökte huzur varmış.

Gün ağarmam dese de, hüzün kuşu gelse de,
zaman ıssız geçse de, Şu kuş kanadı yüreğim,
dimdik ayakta kalmış.

Umuda meftun benliğim..

Aklım sağ, aklım selim. Kim bilir gökyüzünden söz aldım

Kim bilir rüyalarda uçacağım Ve bir gün,
Gökten kuşak yapacağım, umudun seyrinde.

Açelya Nur OĞUZ